

Sygn. akt VIII *Pa 219/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Grzegorz Tyrka
Sędziowie:	Teresa Kalinka del. Magdalena Kimel (spr.)
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2021r. w Gliwicach

sprawy z powództwa L. D.

przeciwko Politechnice (...) w G.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 28 czerwca 2019 r. **sygn. akt** VI P 527/16

uchyla zaskarżony wyrok w całości i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

(-) sędzia del. Magdalena Kimel (spr.) (-) sędzia Grzegorz Tyrka (-) sędzia Teresa Kalinka

Sygn. akt VIII Pa 219/19

UZASADNIENIE

Powód L. D. domagał się zasądzenia od pozwanej Politechniki (...) w G. kwoty 10.500 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od kwot i dat szczegółowo w pozwie wskazanych, tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem odwołanie ze stanowiska Prorektora ds. (...) i (...) z Przemysłem.

W uzasadnieniu pozwu wyjaśnił, że jako profesor zwyczajny, zatrudniony w Politechnice (...) w G. na podstawie aktu mianowania z dnia 2 czerwca 1998 r., został wybrany do pełnienia funkcji Prorektora ds. (...) i (...) z Przemysłem na kadencję od dnia 1 września 2012 r. do dnia 31 sierpnia 2016 r. Na mocy uchwały Uczelnianego Kolegium Elektorów

Politechniki (...) w G. z dnia 18 grudnia 2013 r. został z niej odwołany. W rezultacie, z dniem 1 stycznia 2014 r. wstrzymano powodowi wypłatę dodatku funkcyjnego.

W dalszej kolejności powód wskazał, że ww. uchwała z dnia 18 grudnia 2013 r. - której ważność winna zostać zbadana w niniejszym postępowaniu - dotknięta jest sankcją nieważności. Zdaniem bowiem powoda, Kolegium Elektorów Politechniki (...) podjęło przedmiotową uchwałę w niepełnym składzie. Powód wskazał, że skład osobowy ww. kolegium – według stanu na dzień 18 grudnia 2013 r. – liczył 162 elektorów przy czym, zgodnie z informacją udzieloną przez pozwaną, jednym z elektorów miał być K. W.. W ocenie powoda, K. W. nie mógł posiadać statusu elektora bowiem złożył egzamin dyplomowy w dniu 16 grudnia 2013 r. i wobec tego na dzień podjęcia uchwały, tj. na dzień 18 grudnia 2013 r. nie był już studentem. Wbrew zaś § 54 ust. 3 Statutu Politechniki (...) pozwana nie przeprowadziła wyborów uzupełniających po zwolnieniu ww. mandatu, a przed posiedzeniem Kolegium Elektorów z dnia 18 grudnia 2013 r.

Niezależnie od powyższego powód podniósł, że Przewodniczący Uczelnianej Komisji Wyborczej doprowadził do tego, że Kolegium Elektorów Politechniki (...) w G. w dniu 18 grudnia 2013 r. było nieprawidłowo zwołane w odniesieniu do M. M.. M. M. złożyła egzamin magisterski dopiero w dniu 17 marca 2014 roku natomiast Prodziekan (...) poinformował ją, że nie ma prawa brać udziału posiedzeniu Kolegium Elektorów w dniu 18 grudnia 2013 r. W tym bowiem dniu – przed posiedzeniem Kolegium Elektorów – podchodziła do egzaminu magisterskiego, którego nie zdała. Tym samym zdaniem powoda, M. M. posiadając status członka Uczelnianego Kolegium Elektorów Politechniki (...) została faktycznie pozbawiona możliwości wzięcia udziału w tym posiedzeniu.

W dalszej kolejności powód zaznaczył, że biorąc pod uwagę wynik głosowania Kolegium Elektorów z dnia 18 grudnia 2013 r. brak jest podstaw do uznania, że podjęta uchwała w przedmiocie odwołania powoda z funkcji Prorektora uzyskała bezwzględną liczbę głosów. Za przedmiotową uchwałę głosowało 75 elektorów, tyle samo elektorów było przeciw uchwale - 73 elektorów było przeciwko odwołaniu, a 2 głosy zostały oddane bez zakreślenia karty do głosowania i z tego powodu zostały uznane za nieważne. W konsekwencji, zdaniem powoda równowaga pomiędzy głosami za odwołaniem oraz głosami, które nie poparły odwołania nie pozwala na uznanie, że uchwała została podjęta bezwzględną większością głosów.

W świetle powyższego powód stwierdził, że wadliwe – albowiem dokonane na podstawie nieważnej uchwały - odwołanie go z funkcji prorektora winno skutkować zapłatą na jego rzecz odszkodowania w wysokości równej dodatkowi funkcyjnemu za czas, do upływu którego miał pełnić powierzoną mu funkcję.

Z uwagi na zawarte w uzasadnieniu pozwu rozważania dotyczące również przesłanek nabycia roszczenia o zapłatę dodatku funkcyjnego, pełnomocnik powoda został wezwany na rozprawie do sprecyzowania podstawy żądania. W odpowiedzi wskazał, że powód dochodzi odszkodowania na podstawie art. 415 k.c. (k. 117v). W dalszych pismach procesowych strona powodowa podtrzymała stanowisko w tym zakresie, podnosząc że domaga się zapłaty od pozwanej kwoty 10.500 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem odwołanie ze stanowiska, a nie z tytułu dodatku funkcyjnego (k. 120).

Odnosząc się do podstawy prawnej zgłoszonego w pozwie żądania strona powodowa – powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące odszkodowania za bezprawne odwołanie z funkcji dyrektora szkoły – wyjaśniła, że stanowią ją przepisy Kodeksu pracy, które wobec luki w tym zakresie w ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 1842), winny znaleźć analogiczne zastosowanie (art. 42 § 1 w zw. art. 45 i art. 47¹ k.p.) (k. 121). Pełnomocnik powoda wyjaśnił dodatkowo, że obowiązek zapłaty odszkodowania przez stronę pozwaną znajduje oparcie również (alternatywnie) w przepisach regulujących odpowiedzialność deliktową (art. 416 k.c. i nast.) (k. 229).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o odrzucenie pozwu ze względu na fakt, że w przedmiotowej sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej.

Uzasadniając prezentowanego stanowisko pozwana wskazała, że roszczenie o zapłatę dodatku funkcyjnego było już przedmiotem postępowania toczącego się pomiędzy tymi samymi stronami przed Sądem Rejonowym w Gliwicach o sygn. akt VI P 3640/14, które zakończyło się prawomocnym wyrokiem oddalającym powództwo. Pozwana zaznaczyła, że podstawą roszczenia powoda jest „kwestia wadliwego odwołania z funkcji prorektora ds. (...) i (...) z przemysłem”. Pomiedzy przedmiotowym postępowaniem, a uprzednio zakończonym zachodzi zatem nie tylko tożsamość okoliczności uzasadniających żądanie ale również tożsamość roszczeń.

Przed Sądem Rejonowym w Gliwicach toczyło się już postępowanie z powództwa L. D. przeciwko pozwanej Politechnice (...) w G. pod sygn. VI P 3640/14. Powód domagał się wówczas zasądzenia od pozwanej kwoty 28.000 zł „tytułem dodatku funkcyjnego za pełnienie funkcji Prorektora ds. (...) i (...) z Przemysłem w wysokości odpowiadającej kwocie dodatku za okres od stycznia do sierpnia 2014 r.”, a ponadto ustalenia na przyszłość, że dodatek funkcyjny w kwocie 3.500 zł przysługuje mu również od daty wyrokowania Sądu. Wyrokiem z dnia 30 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo. Na mocy zaś wyroku z dnia 20 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach oddalił apelację wniesioną w ww. sprawie przez powoda (sygn. akt VIII P 221/15).

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił zarzut powagi rzeczy osądzonej i odmówił odrzucenia pozwu, a także wstrzymał dalsze rozpoznanie sprawy do czasu jego uprawomocnienia się.

Pismem z dnia 28 lipca 2017r. pełnomocnik powoda wykazał - dołączając postanowienie Sądu Najwyższego – że skarga kasacyjna od ww. wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach została przyjęta do rozpoznania.

Pismem z dnia 5 grudnia 2017 roku pełnomocnik powoda poinformował tut. Sąd, iż w dniu 6 września 2017 roku w sprawie I PK 262/16, Sąd Najwyższy oddalił skargę kasacyjną powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 20 kwietnia 2016 roku w sprawie VIII Pa 221/15.

Pismem z dnia 19 lutego 2018 roku powód wniósł o zasądzenie od pozwanej Politechniki (...) w G. kwoty 10.500 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od kwoty 3.500 zł do dnia 01.01.2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.500 zł od dnia 01.02.2014 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 3.500 zł od dnia 01.03.2014 r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za niewypłacenie należnego dodatku funkcyjnego, przyznanego powodowi zgodnie z § 14 ust. 1 oraz § 15 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 11 grudnia 2013 roku w sprawie warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych w uczelni publicznej, na podstawie art. 415 k.c. zw. z art. 300 k.p.

W odpowiedzi pozwana podtrzymała swoje stanowisko w sprawie oraz wskazała, że powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności pozwanej. Nie wykazał czynu wywołującego szkodę, nie wskazał samej szkody, jak i nie wykazał na czym polegała bezprawność zachowania pozwanej, jak i związku przyczynowego. Na dowód czego pozwana przedłożyła wyjaśnienia Przewodniczącego Uczelnianej Komisji Wyborczej w Politechnice (...), prof. dr hab. I. F. P., z której wynika, iż K. W. na dzień 18 grudnia 2013 r. posiadał status studenta. Uprawnionych do głosowania było 162 elektorów. W głosowaniu wzięło udział 150 osób, w tym dwa głosy były nieważne. Głosów ważnych oddano 148. 75 było za, 41 przeciw, a 32 osoby wstrzymały się od głosu.

Pismem z dnia 23 lipca 2018 roku powód wskazał, iż pozwana zaniechała przeprowadzenie wyborów uzupełniających po wygaśnięciu mandatu elektorskiego K. W. w trybie § 54 ust. 1 Statutu Politechniki (...), co miało bezpośredni wpływ na ważności uchwały podjętej przez Uczelniane Kolegium E..

W odpowiedzi pozwana nie zgodziła się z ww. stanowiskiem. Wskazała, że zostały zarządzane wybory uzupełniające do Uczelnianego Kolegium Elektorów. W grupie studentów wybory te odbyły się w dniach 18-19 listopada 2013 r. K. W. miał możliwość obrony do dnia 31 grudnia 2013 r. i do tej daty posiadałby status studenta. Natomiast Uczelniana Komisja nie wiedziała, że K. W. złożył pracę dyplomową wcześniej. Nie miała też możliwości wcześniejszego przeprowadzenia wyborów uzupełniających ze względu na procedurę wynikającą z Regulaminu wyborczego organów jednoosobowych i kolegialnych oraz ze Statutu (par. 54).

Wyrokiem z 28 czerwca 2019r. (sygn. akt: VI P 527/17) Sąd Rejonowy w Gliwicach w punkcie pierwszym oddalił powództwo.

Z kolei w punkcie drugim zasądził od powoda kwotę 3.600,00 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok Sąd Rejonowy wydał w oparciu o następujący stan faktyczny:

W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy ustalił, że powód L. D. został mianowany na stanowisko profesora zwyczajnego w Politechnice (...) w G. na podstawie aktu mianowania nr (...)108/98 z 2 czerwca 1998r. wydanego przez Ministra Edukacji Narodowej.

Dalej Sąd I instancji ustalił, że 16 lipca 2012r. powód został wybrany przez Rektora uczelni na funkcję Prorektora ds. (...) i (...) z P. na kadencję od 1 września 2012r. do 31 sierpnia 2016r. Za pełnienie ww. funkcji powodowi przyznano dodatek funkcyjny w wysokości 3.500 zł miesięcznie. Z kolei uchwałą Uczelnianego Kolegium Elektorów Politechniki (...) w G. z 18 grudnia 2013r. powód został odwołany z funkcji Prorektora ds. (...) i (...) z Przemysłem.

Sąd merytoryczny ustalił również, że w głosowaniu Uczelnianego Kolegium Elektorów Politechniki (...) w G. w dniu 18 grudnia 2013r. udział wzięło 150 elektorów. Pozwana zakładała, że według stanu na 18 grudnia 2013r. skład osobowy Uczelnianego Kolegium Elektorów wynosił 162 osoby, w tym status elektorów przysługiwał studentom K. W. i D. M., wybranym na kadencję 2012r. - 2016r. D. M. została prawidłowo zawiadomiona o terminie posiedzenia Uczelnianego Kolegium Elektorów z 18 grudnia 2013r. Przedmiotowe posiedzenie – w tym odbywające się w jego ramach głosowanie – przebiegało prawidłowo. Za odwoływaniem powoda z ww. funkcji było 75 elektorów, natomiast przeciw było 73, przy czym 2 karty do głosowania nie zawierały żadnej treści i zostały uznane za nieważne. Kolegium przewodniczył prof. M. P..

K. W. złożył egzamin dyplomowy 16 grudnia 2013r. natomiast D. M. złożyła egzamin dyplomowy 17 marca 2014r. Ani K. W., ani D. M. nie byli obecni 18 grudnia 2013r. na zebraniu Uczelnianego Kolegium Elektorów, a tym samym nie brali udziału w głosowaniu.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy ustalił, iż 1 stycznia 2014 r. Rektor Politechniki (...) w G. wstrzymał powodowi wypłatę dodatku funkcyjnego za pełnienie funkcji Prorektora ds. (...) i (...) z Przemysłem, w wysokości 3.500 zł miesięcznie oraz dodatku specjalnego w wysokości 2.500 zł miesięcznie.

Następnie Sąd I instancji ustalił, że powód złożył Protest na ww. uchwałę z 18 grudnia 2013r. do Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za pośrednictwem Uczelnianej Komisji Wyborczej Politechniki (...) w G..

Sąd merytoryczny ustalił także, że wyrokiem z 30 lipca 2015r. Sąd Rejonowy w G. oddalił powództwo L. D. przeciwko pozwanej Politechnice (...) w G. o zasądzenia od pozwanej kwoty 28.000 zł „tytułem dodatku funkcyjnego za pełnienie funkcji Prorektora ds. (...) i (...) z Przemysłem w wysokości odpowiadającej kwocie dodatku za okres od stycznia do sierpnia 2014r.”, a ponadto o ustalenie na przyszłość, że dodatek funkcyjny w kwocie 3.500 zł miesięcznie, przysługuje mu również od daty wyrokowania Sądu (sygn. VI P 3640/14). Apelacja od tego wyroku została oddalona przez Sąd Okręgowy w Gliwicach, wyrokiem z 20 kwietnia 2016r. (sygn. akt VIII Pa 221/15).

Powyższych ustaleń Sąd Rejonowy dokonał w oparciu o: akt mianowania na stanowisko profesora zwyczajnego z 2 czerwca 1998r., (k.13), pismo Rektora ww. uczelni z 16 lipca 2012r., (k.14), pismo Przewodniczącego Uczelnianej Komisji Wyborczej Prof. dr hab. inż. F. P. z 18 grudnia 2013r., (k.15), pismo Rektora Politechniki (...) w G. z 19 grudnia 2013r., (k.24), zeznania świadka M. P. (k.351v-353v), zeznania świadka D. M. (k.303-304), zeznania powoda (k. 222v).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy poczynił następujące rozważania:

W oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe Sąd I instancji uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd I instancji zauważył, że w świetle żądania zawartego w pozwie, faktów przytoczonych na jego uzasadnienie, a także biorąc pod uwagę argumentację stron uzasadniającą prezentowane stanowiska, istota sprawy sprowadzała się w pierwszej kolejności do rozstrzygnięcia kwestii legalności Uchwały Uczelnianego Kolegium Elektorów z 18 grudnia 2013r. Powód bowiem, żądając zasądzenia odszkodowania wskazywał, że podjęcie ww. uchwały miało miejsce z naruszeniem prawa, a przez to stanowiło czyn zabroniony, który z kolei skutkowało powstaniem szkody. W rezultacie, stwierdzenie niezgodności z prawem przedmiotowej uchwały stanowi pierwszorzędą przesłankę ewentualnej odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej, której spełnienie rodziłoby konieczność rozważenia pozostałych przesłanek (art. 416 k.c. w zw. z art. 300 k.p.). Istota sprawy kształtuje się analogicznie również w przypadku analizy zasadności powództwa w świetle wskazywanych przez stronę powodową przepisów Kodeksu pracy regulujących wypowiedzenie umowy o pracę, stosowanych odpowiednio do odwołania pracownika naukowego z pełnionej funkcji.

Powołując się na treść art. 78 ust. 1 ustawy z 27 lipca 2005r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U.2012.572 j.t. ze zm.) Sąd Rejonowy zauważył, że rektor i prorektor uczelni publicznej powołani w drodze wyborów mogą być odwołani przez organ, który dokonał wyboru, a w przypadku rektora i prorektora powołanych w drodze konkursu przez senat uczelni kwalifikowaną większością dwóch trzecich statutowego składu senatu, z zastrzeżeniem ust. 5 i 6.

Przechodząc do dalszych rozważań Sąd I instancji uznał, że analiza całokształtu okoliczności sprawy prowadzi do wniosku, że brak jest podstaw do stwierdzenia, iż podjęcia ww. uchwały miało miejsce z naruszeniem prawa.

W szczególności Sąd Rejonowy zauważył, że wbrew twierdzeniom strony powodowej Kolegium Elektorów było uprawnione 18 grudnia 2013r. do podejmowania uchwał pomimo tego, że dwa dni wcześniej zwolnił się mandat jednego z członków kolegium (K. W. złożył bowiem egzamin dyplomowy 16 grudnia 2013r.), a do czasu ww. posiedzenia Kolegium Elektorów nie uzupełniono mandatu w drodze wyborów uzupełniających.

Następnie Sąd Rejonowy podkreślił, że poza sporem pozostaje, iż postanowienia statutu pozwanej uczelni wymagały przeprowadzenia wyborów uzupełniających po zwolnieniu mandatu (§ 54 pkt. 3 Statutu Politechniki (...) z 12 grudnia 2011r.). Nie ma również wątpliwości, że pozwana uczelnia wyborów uzupełniających nie przeprowadziła przed przedmiotowym posiedzeniem Kolegium Elektorów. Brak jest jednak podstaw normatywnych by, z faktu nieprzeprowadzenia wyborów uzupełniających związanych ze zwolnieniem mandatu przez członka Kolegium Elektorów, wywodzić skutku prawnego

w postaci pozbawienia Kolegium Elektorów kompetencji do podejmowania uchwał. Ani przepisy aktów prawnych stanowionych przez pozwaną w ramach przysługujących jej kompetencji, ani przepisy prawa powszechnie obowiązującego nie stanowią o tym, że do czasu uzupełnienia mandatu w drodze wyborów uzupełniających Kolegium Elektorów nie jest uprawnione do działania, a ewentualne podejmowanie uchwał przez ww. organ jest wówczas obarczone sankcją nieważności. Co wymowne, strona powodowa powołując się na sankcję nieważności nie wskazuje podstawy prawnej, z której ją wywodzi. Brak przepisów szczegółowo regulujących omawianą kwestię nie może jednak prowadzić do wniosku, że w tym zakresie istnieje luka w prawie wymagająca uzupełnienia poprzez analogiczne stosowanie innych regulacji czy też stosowania innych wnioskowań prawniczych, na które w tego typu przypadkach wskazuje teoria prawa. Wobec braku przepisów szczególnych określających wpływ zwolnienia mandatu na uprawnienie Kolegium E. do działania kwestia zdolności do podejmowania uchwał przez ww. organ w dniu 18 grudnia 2013r. powinna zostać rozstrzygnięta przez przyzmat regulacji ogólnych, tj. określających kworum Kolegium Elektorów. To właśnie osiągnięcie kworum jest fundamentalnym warunkiem określającym zdolność podmiotu kolegiального do działania. Oznacza to, że skoro kworum zostało osiągnięte to brak jest podstaw do czynienia rozważań czy inne okoliczności - z którymi obowiązujące unormowania nie wiążą sankcji w postaci braku uprawnienia Kolegium

Elektorów do działania – pozbawiały ww. organ uprawnienia do podejmowania uchwał. Poza sporem pozostaje zaś, że na posiedzeniu Kolegium Elektorów 18 grudnia 2013r. kworum zostało osiągnięte.

Analogicznie, zdaniem Sądu I instancji kształtuje się podnoszona przez powoda kwestia zaburzenia proporcji studentów w stosunku do liczby wszystkich członków Uczelnianego Kolegium Elektorów na skutek wygaśnięcia mandatu K. W.. Wobec osiągnięcia kworum kwestia ta nie mogła skutkować nieważnością przedmiotowej uchwały.

Przechodząc do dalszych rozważań na gruncie niniejszej sprawy, Sąd Rejonowy w uznał, że rację należy przyznać stronie pozwanej również w zakresie spornego w niniejszej sprawie sposobu rozumienia pojęcia „bezwzględnej liczby głosów”. Przypomnienia wymaga, że zgodnie z art. 78 ust. 4 ww. ustawy uchwała o odwołaniu prorektora jest podejmowana bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej dwóch trzecich statutowego składu organu, który dokonał wyboru, przy czym przywołana ustawa nie definiuje pojęcia „bezwzględnej większości głosów”. Definicję tego pojęcia zawiera zaś Statut Politechniki (...) jednakże odnosi się ona do „organów uczelni”, do których – co pozostaje poza sporem – Kolegium Elektorów, jako „organ wyborczy”, nie może być zaliczone.

Równocześnie Sąd Rejonowy zauważył, że brak jest podstaw do akceptacji stanowiska powoda, że skoro w przywołanym przepisie mowa jest o „głosach”, bez doprecyzowania, że chodzi o głosy ważne, to przy liczeniu bezwzględnej większości należy uwzględnić również głosy nieważne, które niejako dołączają się do głosów „przeciwko” i „wstrzymujących się”, „utrudniając” osiągnięcie bezwzględnej większości głosów.

Co istotne, zgodnie z powszechną wiedzą, wykładnia prawa to nie tylko ustalenie znaczenia poszczególnych słów użytych przez ustawodawcę ale również kontekstu w którym zostały wypowiedziane oraz sensu wyznaczonego przez cel danej regulacji. W rezultacie, w ocenie Sądu z istoty rzeczy wynika, że głos nieważny to taki, który nie może mieć znaczenia dla wyniku głosowania, a przez to nie jest uwzględniany przy obliczaniu bezwzględnej liczby głosów. Nie sposób bowiem stwierdzić na czym polegałaby „nieważność” głosu skoro – zdaniem powoda – powinien być uwzględniany przy ustalaniu większości bezwzględnej i niejako przyłączać się do głosów przeciwko i wstrzymujących się, a zatem wpływać na wynik głosowania. Poza sporem pozostaje z kolei, że oddanie pustej karty do głosowania należy kwalifikować jako oddanie nieważnego głosu.

Następnie Sąd Rejonowy zauważył, że w świetle zasad wykładni systemowej nie można dokonywać wykładni przepisów prawa w oderwaniu od innych regulacji prawnych. Kwestia sposobu rozumienia „bezwzględnej większości” głosów była zaś przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego. Wprawdzie uchwała Trybunału Konstytucyjnego z 20 września 1995r. sygn. akt W. 18/94 (Dz. U. 1994 Nr 114 poz. 556) została podjęta w odniesieniu do przepisów ustawy z 8 marca 1990r. o samorządzie terytorialnym jednak w ocenie Sądu Rejonowego zawiera tezy natury ogólnej. Trybunał stwierdził na mocy ww. uchwały, że „bezwzględna większość głosów” w rozumieniu art. 28 ust. 3 ustawy z 8 marca 1990r. o samorządzie terytorialnym oznacza co najmniej o jeden głos więcej od sumy pozostałych „ważnie oddanych” głosów, to znaczy przeciwnych i wstrzymujących się. Warto wskazać, że ww. przepis, którego wykładni dotyczyła przedmiotowe rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego również nie precyzował, że określona w nim uchwała organu gminy winna zapaść bezwzględną większością „ważnie” oddanych głosów, a zatem jego treść w istotnym dla sprawy zakresie była analogiczna w stosunku do treści art. 78 ust. 4 ww. ustawy o szkolnictwie wyższym.

Niezależnie od powyższego, w Sąd rejonowy ocenił jako błędne rozumowanie powoda, zgodnie z którym skoro w trakcie głosowania na posiedzeniu 18 grudnia 2013r. dwóch członków Kolegium Elektorów oddało „puste” karty do głosowania to znaczy, że nie poparli uchwały w przedmiocie odwołania prorektora, a w rezultacie z tej przyczyny ich głosy należy niejako przyłączyć do głosów przeciw i wstrzymujących się. Konsekwentne rozwinięcie tego typu rozumowania upoważnia przecież do analogicznego stwierdzenia, że oddając „puste” karty do głosowania elektorzy nie sprzeciwili się odwołaniu prorektora.

Sąd merytoryczny wskazał również, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że członek Kolegium Elektorów – D. M. została prawidłowo zawiadomiona i wiedziała o terminie posiedzenia Uczelnianego Kolegium

Elektorów z 18 grudnia 2013r. Strona powodowa nie wykazała zaś by strona pozwana w jakikolwiek sposób uniemożliwiła jej stawiennictwo.

Na koniec Sąd Rejonowy podkreślił, że oddalenie powództwa w przedmiotowej sprawie nie jest równoznaczne z przyznaniem przez ten Sąd, że stawiane powodowi zarzuty - związane z pełnieniem funkcji prorektora, a prowadzące do odwołania z niej - były prawdziwe. Ta kwestia pozostawała poza kognicją Sądu w niniejszej sprawie, który postrzegał istotę sprawy jako ocenę legalności uchwały z 18 grudnia 2013r. rozumianej jako zgodność z procedurą. Oznacza to, że w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji nie dokonywał oceny słuszności decyzji podjętej przez Kolegium Elektorów, a wyrażonej w przedmiotowej uchwale.

W konsekwencji Sąd I instancji uznał, że odwołanie powoda z funkcji prorektora, na skutek podjęcia przez Kolegium Elektorów Politechniki (...) w G. z 18 grudnia 2013r. nie było wadliwe.

Tym samym roszczenie powoda o odszkodowanie było niezasadne i podlegało oddaleniu, o czym Sąd Rejonowy orzekł w punkcie pierwszym wyroku.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy uzasadnił orzeczenie o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości.

W szczególności powód zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy tj. art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób dowolny, a nie swobodny i poprzez brak rozważenia w sposób wszechstronny całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, polegającego na:

- nieuwzględnieniu przez Sąd 1 instancji okoliczności, że w wyniku wygaśnięcia mandatu K. W. i nieprzeprowadzenia wyborów uzupełniających, w chwili podejmowania uchwały o odwołaniu powoda z pełnionej funkcji prorektora z 18 grudnia 2013r., Uczelniane Kolegium Elektorów przedstawiciele studentów i doktorantów posiadali 32 mandaty co stanowiło 19,75 % składu kolegium, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów winna prowadzić do ustalenia, że w takiej sytuacji organ ten był niewłaściwie obsadzony, bowiem doszło do zachwiania proporcji określonych w Statucie Politechniki (...) mandatów dla przedstawicieli studentów oraz doktorantów, gdzie przewidziano, że przedstawiciele studentów oraz doktorantów mają stanowić od 20 % do 21 % składu (...),
- bezzasadnym ustaleniu przez Sąd I instancji, że z materiału dowodowego wynika, iż dla podjęcia ważnej uchwały przez Uczelniane Kolegium Elektorów 18 grudnia 2013r. znaczenie ma wyłącznie spełnienie wymogu kworum Kolegium Elektorów z pominięciem innych okoliczności podjęcia tej uchwały, które wynikały z materiału dowodowego, podczas gdy przy podejmowaniu przedmiotowej uchwały doszło do szeregu nieprawidłowości, co spowodowało, że uchwała została podjęta z naruszeniem prawa, a spełnienie samego wymogu kworum nie ma znaczenia dla oceny legalności podjętej uchwały w sytuacji, gdy uchwała została podjęta przy zachwianiu statutowo wymaganych proporcji mandatów obsadzonych przez przedstawicieli studentów oraz doktorantów,
- bezzasadnym ustaleniu przez Sąd I instancji, że z materiału dowodowego w niniejszej sprawie wynika, że uchwała o odwołaniu prorektora z 18 grudnia 2013r. została podjęta (przegłosowana pozytywnie) z zachowaniem bezwzględnej większości głosów, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że uchwała nie została podjęta (przegłosowana pozytywnie), bowiem przy 150 głosujących członkach Kolegium obecnych na posiedzeniu jedynie 75 elektorów oddało głosy popierające wniosek o odwołanie, a dla podjęcia uchwały z zachowaną bezwzględną większością głosów konieczne było uzyskanie 76 głosów za odwołaniem prorektora,

- uznaniu przez Sąd I instancji, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika kwalifikacja prawna pustej karty głosowania (głosu oddanego bez zakreślonej opcji) jako głosu nieważnego, podczas gdy z materiału dowodowego w żaden sposób nie wynika powyższa okoliczność, zaś powód wielokrotnie w toku postępowania, zarówno na rozprawach jak i w pismach procesowych, oraz już w czasie posiedzenia Uczelnianego Kolegium Elektorów w dniu 18 grudnia 2013r., kwestionował taki sposób kwalifikacji oddanych głosów, wskazując na brak definicji „głosu nieważnego” możliwej do zastosowania dla procedury odwołania prorektora, na podstawie której możliwe było uznanie oddanie pustej karty do głosowania za oddanie nieważnego głosu;

2. naruszenie przepisów postępowania które miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy tj. art. 233 k.p.c. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego tj.:

- wyjaśnień Przewodniczącego Uczelnianej Komisji Wyborczej prof. dr. hab. inż. F. P. z 20 czerwca 2018r., załączonych do pisma procesowego Strony pozwanej z 21 czerwca 2018r.,
- zeznań powoda na okoliczności przeprowadzenia wyborów uzupełniających w przypadku zwolnienia mandatu przez Pana Prof. T. B. ok. 10 grudnia 2013r. – okoliczność wskazana przez powoda również w piśmie procesowym z 19 lipca 2018r.,
- harmonogramu wyborów z 23 października 2013r., załączonego do pisma procesowego strony pozwanej z 31 lipca 2018r.

poprzez błędne przyjęcie przez Sąd jako podstawy rozstrzygnięcia niekompletnych i wybiórczych wypowiedzi jako dowodów mających świadczyć o zasadach panujących na Politechnice (...) w odniesieniu do uzupełnienia składu (...), podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że na Politechnice (...) były przeprowadzane wybory uzupełniające w sytuacji wygaśnięcia mandatu w trakcie trwania kadencji, przykładowo w grupach studentów Uczelnianego Kolegium Elektorów odbyły się one 18-19 listopada 2013r. oraz w przypadku zwolnienia mandatu przez Pana Prof. T. B., który to mandat uzupełniono ok. 10 grudnia 2013r., które to okoliczności zostały pominięte przez Sąd przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego, co doprowadziło do nieuwzględnienia przez Sąd I instancji okoliczności, iż przeprowadzenie wyborów uzupełniających na Politechnice (...) jest wymogiem przewidzianym w Statucie Politechniki (...) oraz jest również zwyczajowo przyjętą praktyką obowiązującą na Politechnice (...) w przypadku zwolnienia mandatu w trakcie trwania kadencji organu wyborczego.

3. naruszenie przepisów prawa materialnego pod postacią:

- art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy z 27 lipca 2005r. Prawo o szkolnictwie wyższym (tekst jedn. Dz.U. 2012 poz. 572 ze zm.), poprzez jego niezastosowanie w stanie faktycznym sprawy i wobec tego błędne przyjęcie, że nie ma podstaw prawnych do stwierdzenia przez Sąd w niniejszej sprawie nieważności uchwały z 18 grudnia 2013r. Uczelnianego Kolegium Elektorów o odwołaniu powoda z pełnionej funkcji prorektora, podczas gdy zgodnie z treścią cytowanego przepisu podstawą prawną stwierdzenia nieważności uchwały organu wyborczego uczelni wyższej na gruncie postępowania nadzorczego prowadzonego przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego jest stwierdzenie jej niezgodności z przepisami prawa lub Statutem Politechniki (...) w G., a przepis ten winien zostać zastosowany przez Sąd w związku z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 21 marca 2019r., sygn. akt I OSK 1317/17, zgodnie z którym sądowi pracy przysługuje kognicja w zakresie możliwości badania ważności uchwały,
- art. 65 § 1 i 2 oraz art. 56 k.c. poprzez dokonanie błędnej wykładni § 53 ust. 2 oraz § 54 ust. 3 Statutu Politechniki (...), a ponadto § 2 ust. 1 Regulaminu Wyborczego Organów Jednoosobowych i Kolegialnych Politechniki (...) na Kadencję 2012-2016, polegającej na przyjęciu przez Sąd I instancji, że Uczelniane Kolegium Elektorów było uprawnione 18 grudnia 2013r. do podejmowania uchwał pomimo tego, że dwa dni wcześniej zwolnił się mandat jednego z członków kolegium K. W., a nieprzeprowadzenie wyborów uzupełniających po wygaśnięciu

mandatu K. W. nie miało wpływu na kompetencje Uczelnianemu Kolegium Elektorów do podjęcia ważnej uchwały o odwołaniu z funkcji prorektora, podczas gdy prawidłowa wykładnia wskazanych przepisów Statutu Politechniki (...), z uwzględnieniem również praktyki zwyczajowo przyjętej w przypadku zwolnienia mandatu w trakcie trwania kadencji, wskazuje na to, że celem tej regulacji jest określenie składu (...) oraz zapewnienie poszczególnym przedstawicielom środowiska akademickiego odpowiedniego, procentowo określonego wpływu na decyzje podejmowane przez Uczelniane Kolegium Elektorów, co doprowadziło do nieuwzględnienia przez Sąd I instancji okoliczności, że wymóg przeprowadzenia wyborów uzupełniających w sytuacji zwolnienia mandatu w trakcie trwania kadencji wynika z treści Statutu Politechniki (...), Regulaminu Wyborczego oraz zwyczaju obowiązującego na Politechnice (...),

- art. 78 ust. 4 ustawy z 27 lipca 2005r. Prawo o szkolnictwie wyższym (tekst jedn. Dz.U. 2012 poz. 572 ze zm.), poprzez zastosowanie przez Sąd I instancji, w sposób nieprawidłowy, rozszerzającej wykładni celowościowej dla sposobu rozumienia „bezwzględnej większości głosów” i uznanie na tej podstawie, że dla zachowania bezwzględnej większości głosów wymagane jest uzyskanie bezwzględnej większości ważnie oddanych głosów, podczas gdy taka wykładnia nie wynika zarówno z powołanej ustawy, jak i z treści Statutu Politechniki (...), który w tym zakresie odsyła do uregulowań ustawowych (§ 52 ust. 3 Statutu Politechniki (...)), zaś dla podjęcia uchwały o odwołaniu z pełnienia funkcji prorektora wymagane jest zgodnie z literalnym brzmieniem ustawy uzyskanie bezwzględnej większości głosów tj. więcej niż połowa ogólnej liczby głosów popierających wnioski o odwołanie spośród wszystkich oddanych głosów, nie ma natomiast podstaw do zastosowania innych niż wykładnia językowa metod wykładni, a tym samym brak jest podstaw do przyjęcia na gruncie niniejszej sprawy definicji bezwzględnej większości głosów z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20 września 1995r. (sygn. akt W 18/94),
- art. 65 § 1 i 2 k.c. poprzez niezastosowanie § 4 ust. 10 Regulaminu Wyborczego Organów Jednoosobowych i Kolegialnych Politechniki (...) na Kadencję 2012-2016 i nieuwzględnienie przez Sąd okoliczności, wskazywanej przez powoda m. in. w jego piśmie procesowym z 19 lipca 2018r., że w Regulaminie Wyborczym brak jest definicji „głosu nieważnego” dla procedury odwołania prorektora, na podstawie której możliwe było uznanie oddanie pustej karty do głosowania za oddanie nieważnego głosu, podczas gdy definicja „głosu nieważnego” zawarta jest wyłącznie w § 4 ust. 10 Regulaminu Wyborczego, który reguluje procedurę wyboru rektora, gdzie żadnego z przypadków wskazanych w tej definicji nie można zastosować do procedury podejmowania uchwały w sprawie odwołania prorektora.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę wyroku w całości przez:

1. uwzględnienie powództwa w całości,
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych,
3. alternatywnie powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ze względu na nierozpoznanie istoty sprawy, w przedmiocie zbadania przez Sąd dalszych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania za drugą instancję. W uzasadnieniu wskazała, iż zarzuty apelacji są bezpodstawne i ostatecznie podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i w pełni zgodziła się z argumentacją Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się o tyle zasadna, że dokonana w jej wyniku kontrola instancyjna orzeczenia wydanego przez Sąd Rejonowy skutkowałą uchyleniem wyroku.

Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy.

W myśl art. 386 § 4 k.p.c., pomijając przypadki określone w art. 386 § 1 i 2 k.p.c., wyrok sądu pierwszej instancji może być uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania tylko wówczas, gdy sąd ten nie rozpoznał istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

W wyroku z dnia 12 września 2002 r. (sygn. akt IV CKN 1298/00) Sąd Najwyższy podniósł, że pojęcie istoty sprawy, o którym mowa w art. 386 § 4 k.p.c. dotyczy jej aspektu materialnego i w tej jedynie płaszczyźnie może być oceniany zarzut jej nierozpoznania.

Oceny czy Sąd I instancji rozpoznał istotę sprawy dokonuje się na podstawie z jednej strony analizy żądań pozwu, a z drugiej przepisów prawa materialnego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. W doktrynie przyjęty jest pogląd, że treścią powództwa jest żądanie urzeczywistnienia w konkretnym przypadku określonej normy prawnej przez wydanie orzeczenia sądowego określonej treści. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1999 r. (sygn. akt II UKN 589/98, OSNP 2000/12/483).

Rozpoznanie istoty sprawy ma miejsce wtedy gdy sąd wydaje wyrok stanowiący odpowiedź na żądanie powoda (por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2002 r., I PKN 482/01, Lex nr 577445).

W rozpoznawanej sprawie nie wiadomo natomiast jakie jest ostatecznie żądanie powoda, jaka jest jego materialno-prawna podstawa i o którym żądaniu rozstrzygnął sąd I instancji.

Orzekanie o żądaniu (żądaniach), które nie zostały jednoznacznie i precyzyjnie oznaczone, jest równoznaczne z nierozpoznanie istoty sprawy.

W pozwie powód wskazał, że do domaga się zapłaty kwoty 10.500 zł wraz z odsetkami za opóźnienie, wskazując w uzasadnieniu, że jest to kwota należna tytułem odszkodowania w wysokości równej dodatkowi funkcyjnemu, podnosząc w dalszej części uzasadnienia pozwu, że w przypadku niezgodnego z prawem odwołania ze stanowiska, pracownikowi przysługuje odszkodowanie.

Na rozprawie, która miała miejsce w dniu 14 grudnia 2016 roku, pełnomocnik powoda określił żądanie wskazując, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie na podstawie art. 415 k.c.

Natomiast na rozprawie w dniu 10 lutego 2017 r. pełnomocnik powoda wskazał, że podstawą prawną dochodzonego roszczenia stanowią alternatywnie: przepisy kodeksu pracy regulujące odszkodowanie za wypowiedzenie zmieniające (analogicznie stosowane do odwołania z funkcji rektora), jak również przepisy kodeksu cywilnego – art. 416 kc i następne regulujące odpowiedzialność deliktową.

Natomiast w piśmie procesowym z dnia 14 lutego 2018 r. pełnomocnik powoda wskazał, że domaga się zapłaty kwoty 10.500 zł tytułem odszkodowania za niewypłacenie należnego dodatku funkcyjnego przyznanego powodowi zgodnie z rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 11 grudnia 2013 roku, na podstawie art. 415 k.c. Sąd I instancji nie wyjaśnił - czy jest to roszczenie odszkodowawcze za utracone wynagrodzenie, czy roszczenie o odszkodowanie za niezgodne z prawem odwołanie z funkcji prorektora dochodzone na podstawie przepisów kodeksu cywilnego.

Sąd I instancji nie ustalił również jaki jest byt roszczenia powoda – określonego jako alternatywne – zapłaty odszkodowania na podstawie przepisów kodeksu pracy – za wypowiedzenie zmieniające oraz odszkodowania na podstawie przepisów kodeksu cywilnego. Powód w tym zakresie powództwa nie cofnął. Nie wiadomo zatem czy roszczenie z pisma z dnia 14 lutego 2018 r. to nowe żądanie np. o odszkodowanie za utracony zarobek, czy tylko nastąpiła kolejna modyfikacja podstawy prawnej dochodzonego przez powoda odszkodowania.

Określenie materialno prawnej podstawy żądania i tym samym przedmiotu żądania ma znaczenie, bowiem wpływa na skład sądu.

Sprawy o odszkodowanie w związku z rozwiązaniem stosunku pracy czy o odszkodowanie w przypadku nieuzasadnionego lub naruszającego przepisy wypowiedzenia (wypowiedzenia zmieniającego), rozpoznawane są w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego i dwóch ławników – art. 47 § 2 pkt 1 li a) k.p.c.

Skład sądu determinuje ważność postępowania. Nieważność postępowania zachodzi jeśli skład sądu był sprzeczny z przepisami prawa- art. 379 pkt 4 k.p.c.

W rozpoznawanej sprawie Sąd II instancji nie jest w stanie ocenić czy skład sądu był zgodny z przepisami prawa, ponieważ nie wiadomo, o którym żądaniu powoda rozstrzygał Sąd Rejonowy.

Jak podkreślono, jeśli powód dochodził odszkodowania za niezgodne z prawem odwołanie z funkcji na podstawie przepisów kodeksu pracy, to prawidłowy skład sądu powinien być następujący: jeden sędzia i dwóch ławników, natomiast postępowanie w tej sprawie toczyło się w składzie jednego sędziego.

Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 17 października 2019 r. (III PZP 5/19), która ma moc zasady prawnej, przyjął, że sprawę o odszkodowanie w przypadku nieuzasadnionego lub naruszającego przepisy wypowiedzenia oraz rozwiązania stosunku pracy dochodzone przez pracownika od pracodawcy na podstawie art. 415 k.c. w związku z art. 300 k.p. rozpoznaje sąd w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego i dwóch ławników (art. 47 § 2 pkt 1 lit. a k.p.c.). Sąd Najwyższy ustalił, że przyjęta w uchwale wykładnia prawa obowiązuje od dnia jej podjęcia.

Przytoczona uchwała Sądu Najwyższego będzie miała zastosowanie także do spraw związanych z roszczeniami odszkodowawczymi związanymi z wypowiedzeniem warunków pracy płacy, a powód wskazywał na naruszenie tych przepisów przez pracodawcę.

Wprawdzie uchwała nie obowiązywała w dacie prowadzenia postępowania dowodowego i wyrokowania przez sąd I instancji, ale musi być już wzięta pod uwagę przez Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

W rozpoznawanej sprawie zarówno strony, jak i Sąd I instancji skupiły się na ocenie legalności uchwały Uczelnianego Kolegium Elektorów z dnia 18 grudnia 2013 roku. Owszem ta kwestia ma znaczenie, ale jako konsekwencja zgłoszonego żądania, ponieważ sąd pracy nie orzeka o nieważności uchwały, roszczenie o stwierdzenie nieważności uchwały nie przysługuje również pracownikowi, ocena legalności uchwały dokonywana jest przestankowo w ramach zgłoszonego przez powoda żądania np.: odszkodowania. Przy czym jak podkreślono, podstawa materialno prawna roszczenia decyduje o tym w jakim składzie będzie rozpoznawana sprawa.

Mimo licznych modyfikacji podstawy żądania lub zmiany powództwa, a tego Sąd Rejonowy nie ustalił, Sąd I instancji w uzasadnieniu- lakonicznie - ale odniósł się do zasadności powództwa w świetle wskazywanych przez stronę powodową przepisów kodeksu pracy regulujących wypowiedzenie umowy o pracę, stosowanych odpowiednio do odwołania pracownika naukowego z pełnionej funkcji, wskazując wyłącznie, że stwierdzenie niezgodności z prawem uchwały rzutuje na zasadność powództwa na tej podstawie.

Mimo tego orzekał w składzie jednego sędziego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji ustali jakie jest żądanie powoda i jego materialno prawna podstawa. Następnie ustali czy sprawa rozpoznawana była w składzie zgodnym z ustawą. Wyprowadzenie wniosku negatywnego skutkować musi zniesieniem postępowania i powtórzeniem postępowania dowodowego. Następnie Sąd pierwszej instancji dokona ustaleń w zakresie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia oraz oceni zasadność żądania powoda.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. i art. 108 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

(-) sędzia (del) Magdalena Kimel (-) sędzia Grzegorz Tyrka (-) sędzia Teresa Kalinka